

Rose

ม่านหมอก (ไร้สิ้นสุด)

薄雾 [无限]

3

微风几许 เวยเฟิงจี้สวี่

เขียน

ธมน

แปล

การอ่านดีจากรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

หลังเผชิญกับการแยกจากกันในครั้งนั้นทำให้ความคิดของซ่งฉิงหลานเปลี่ยนไปมาก สำหรับเขาแล้ว การนั่งอยู่ในร้านหม้อไฟธรรมดาๆ ข้างทางมองดูจอทีวีที่ยังมีชีวิตอยู่กินข้าวก็เป็นสิ่งที่ล้ำค่าแล้ว เวลาได้เปลี่ยนแปลงโลกใบนี้ และได้ให้ของขวัญกับโลกใบนี้เช่นกัน ไม่ว่าจะสุดท้ายแล้วเหตุและผลจะเป็นเช่นไร ไม่ว่าจะกลมวงหนึ่งจะไปเชื่อมต่อกับวงกลมอีกวงอย่างไร ขอแค่พวกเขายังอยู่ด้วยกันก็เพียงพอแล้ว

แต่พวกเขาจะอยู่ด้วยกันได้อีกนานแค่ไหนนะ ติดตามได้ในเล่มนะคะ

Rose

จากใจผู้เขียน

他穿越过了那些过去，
终于变成了他期待过的未来。

ใจผู้เขียน

อดีตที่เขาเคยเดินทางข้ามไป
กลายเป็นอนาคตที่เขาเคยคาดหวังไว้ในที่สุด

เวทย์พิงจิลี่

จากใจนักแปล

คุณจะเลือกอะไร ระหว่างอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต นิยายไซไฟ เนื้อหาแน่นที่ชวนให้สมองแล่นและขบคิดตามตลอดทั้งเรื่อง มาร่วมลุ้น ร่วมฆ่า และอาจจะซึ่งจนขอบตาอุ่นในบางครั้งไปพร้อมๆ กับผู้พิทักษ์ หน่วยเจ็ดแห่งโดมท้องฟ้ากับการทำภารกิจสุดโหดในโลกสุดประหลาดที่มีเส้นเวลาเป็นเดมิพัน รวมถึงร่วมติดตามความสัมพันธ์ของฉิ่งอวี๋ คู่รัก แสงแดดกับสายฝนผ่านม่านหมอก (ไร้สิ้นสุด) นี้ไปด้วยกันนะคะ

ธมน

โลกความจริงของเรา

การจากลานั้น เป็นไปอย่างกะทันหันกว่าที่ทุกคนคาดไว้มาก

ไม่มีใครคาดคิดว่าการลักพาตัวทางมิติเวลาครั้งนี้จะจบลงในรูปแบบนี้ การเดินทางกลับโดยต้องแยกกับเพื่อนร่วมทีม ทำให้ทุกคนที่นั่งอยู่ในแคปซูลแล้วต่างเกิดความรู้สึกไม่สบายใจอย่างรุนแรง - ทั้ง ๆ ที่ต้องเห็นดีเห็นอกกันแสนสาหัสกว่าจะได้ทุกสิ่งทีล่วนเป็นของพวกเขาตั้งแต่แรก แต่กลับรู้สึกว่ามันง่ายตายเกินไป

ทุกครั้ง...เวลาที่พวกเขาคิดว่าจะได้กลับบ้านก็มักจะถูกส่งไปยังสถานการณ์ที่ยากลำบากกว่าเดิมเสมอ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกฟองอากาศที่ทำให้คนยากจะแยกแยะความเป็นจริงออกจากภาพมายาได้อย่างชัดเจน...ไอ้ “โดมห้องฟ้าของทุกช่วงเวลา” นี้จะปล่อยให้พวกเขาได้ในสิ่งที่ต้องการง่าย ๆ แบบนี้จริง ๆ นะเหรอ หน่วยเจ็ดแห่งโดมห้องฟ้าไม่ควรจะแยกจากกันแบบนี้

การกลับไปแบบที่พวกเขาต้องการไม่ใช่การกลับไปแบบนี้ แต่เป็นการกลับไปพร้อมกันครบทั้งเจ็ดคน

แต่ซึ่งจึงหลานพูดถูก เขาเป็นหัวหน้าทีม เขามีอำนาจและความสามารถในการสั่งการให้ทุกคนอยู่หรือไป

ทุกคนต่างมีเรื่องของตัวเองอยากจะทำ ยิ่งกลับไปเขียนรายงานให้เสร็จเร็วเท่าไร ก็จะได้อยู่กับครอบครัวและได้ทำสิ่งที่คิดให้กลายเป็นจริงได้เร็วเท่านั้น

จิววีลือลือกตัวลือกของเก้าอี้นริภยเรียบร้อยแล้ว แต่มือกลับยังไม่ละออกไปจากตัวลือก คล้ายกับว่าเขาอาจจะปลดมันออกอีกครั้งในวินาทีถัดมา ในนี้มีแค่เขาคคนเดียว จึงไม่จำเป็นต้องปกปิดความรู้สึกอีกต่อไป ทั้งความลับสนและความลึกลับต่างฉายชัดอยู่บนใบหน้าของเขา

ถ้าหากครั้งนี้เขาไม่ได้พบกับคนที่ตายไปแล้วในที่แห่งนี้ละก็ เขาคงเลือกที่จะอยู่ต่ออย่างแน่นอน แต่สภาพของเขาในตอนนี้อาจจะไม่เหมาะที่จะอยู่ในภารกิจอีกต่อไปแล้ว เขาเลื่อนมือออกแล้วลือกตัวลือกนริภยตั้งแต่น่องไปจนถึงลำคอ อุปกรณ์สื่อสารบนข้อมือเปล่งแสงสีเขียว เผยให้เห็นตำแหน่งและสภาพร่างกายของเพื่อนร่วมทีมในห้องโดยสารแคปซูลสามลำที่อยู่ข้างๆ

นี่เป็นสัญญาณว่าอุปกรณ์กลับมาทำงานตามปกติแล้ว

ครั้งก่อนตอนที่เขาเข้าไปในแคปซูล เป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินเสียงของซ่งฉิงหลานผ่านอุปกรณ์สื่อสารที่ฝังอยู่ที่ใต้ผิวหนัง

“ทุกคนเตรียมพร้อม ผู้พิทักษ์หน่วยเจ็ดแห่งโดมท้องฟ้า ภารกิจระดับ A ครั้งที่สิบสาม ออกปฏิบัติการ!”

ทว่าครั้งนี้ในหัวมีเพียงความเงียบ เสียงของระบบโดมท้องฟ้าดังขึ้น “จิววีลือ ก่อนจะกลับไปช่วงเวลาของคุณ คุณมีหนึ่งรางวัลที่ยังไม่ได้แลกเปลี่ยน ไม่ทราบว่าการใช้สิทธิ์แลกมันตอนนี้เลยหรือไม่”

จิววีลือหลับตาลง หารู้ไม่ว่าระบบโดมท้องฟ้าอ่านความคิดในหัวของเขาผ่านอุปกรณ์สื่อสารใต้ผิวหนังไปเรียบร้อยแล้ว

เสียงผู้หญิงของระบบโดมท้องฟ้าเอ่ยถามขึ้น “ไม่ทราบว่าการให้ส่งคุณกลับไปช่วงเวลาเจ็ดนาฬิกาของเช้าวันที่ 6 เดือนเมษายน ปี 1439 หรือไม่” จิววีลือเปิดเปลือกตาขึ้น เผยให้เห็นหยันน์ตาสีดำสนิท

เสียงผู้หญิงของระบบโดมท้องฟ้า “ตรวจพบว่าคุณมีคะแนนสะสมในมิติเวลาของคุณมากเพียงพอที่จะตอบสนองเงื่อนไขในการแลกเปลี่ยนความต้องการนี้อยู่แล้ว จึงไม่แนะนำให้ใช้รางวัลของฉันทในการแลกเปลี่ยน

แต่หากคุณยืนยันที่จะใช้สิทธิ์ คุณต้องทำความเข้าใจข้อควรระวัง : ในฐานะบุคคลที่อยู่ในเหตุการณ์ คุณทำได้เพียงย้อนกลับไปในช่วงเวลาดังกล่าว ในฐานะผู้ชมเท่านั้น และไม่สามารถเข้าไปแทรกแซงในช่วงเวลานั้นได้ -”

“ใช้สิทธิ์” จี๋อวีลือเอ่ยตัดบทระบบ น้ำเสียงของเขาสงบนิ่งและดวงตาเองก็ค่อย ๆ กลับมาสดใส

ไม่รู้เพราะอะไร หลังจากเอ่ยคำพูดนั้นออกไป หัวใจที่เคยนิ่งเฉยของจี๋อวีลือก็เริ่มสั่นคลอนความคิดของเขาอย่างต่อเนื่องและหนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ

ระบบโดมห้องฟ้า “กรุณายืนยันอีกครั้ง”

จี๋อวีลือตอบ “ผมขอแลกรางวัลนี้ทันที”

หัวใจเต้นเร็วขึ้น

ความรู้สึกลือลืออวยใจต่อความคาดหวังของผู้อื่นแต่เดิมกำลังจางหายไปพร้อม ๆ กับจินตนาการต่อสภาพชีวิตใหม่

เขาไม่ได้โกหกใคร เพราะเขาไม่ได้ให้สัญญาไว้ตั้งแต่แรก

หัวใจของจี๋อวีลือเต้นเร็วขึ้นเรื่อยๆ มันเป็นความตื่นเต้นที่กำลังจะเข้าถึงความจริง เป็นความปรารถนาอันแรงกล้าในการหลุดพ้น

“รับทราบค่ะ จะทำการแลกรางวัลในตอนนี้ให้คุณทันที

“คุณจะถูกแยกออกจากเพื่อนร่วมทีม และจะกลับไปยังมีติเวลาของคุณอีกครั้ง หลังจากเสร็จสิ้นรางวัลตอบแทน ตอนนี้กำลังทำการกำหนดพิกัดเวลาแห่งใหม่ให้คุณค่ะ

“กรุณารอสักครู่

“เชื่อมต่อสำเร็จ”

แสงสว่างทั้งหมดในแคปซูลค่อย ๆ ดับลง วินาทีถัดมา อาการเวียนศีรษะที่คุ้นเคยก็เริ่มขึ้น

ความรู้สึกไร้น้ำหนักรุนแรงเข้าจู่โจม จี๋อวีลือถูกควบคุมให้อยู่บนเก้าอี้นิรภัยอย่างแน่นหนา ก่อนตกเข้าสู่ห้วงความมืดมิดภายใต้การสั่นสะเทือนรุนแรงของห้องโดยสารแคปซูล

[1439.4.6 06:00:21]

หน้าจอบริ่งใสสว่างวาบ

ทันใดนั้น ไฟทุกดวงในห้องโดยสารแคปซูลก็สว่างขึ้น ท่ามกลางแสงสว่างจ้าเช่นนี้ จี้อวีส์มองเห็นแขนกลส่งเครื่องตีம்ப่าวิ่งเข้ามาให้ เขา รับมาแล้วตี๋มไปสองสามอีก พยายามระงับความรู้สึกคลื่นเหียนที่เป็นผลข้างเคียงจากการเดินทางข้ามเวลา

หกนาฬิกา

ระบบโดมห้องฟ้าให้เวลาเขาเตรียมตัวหนึ่งชั่วโมง

แคปซูลลงจอดใกล้ ๆ โถงว่างเปล่าแห่งหนึ่ง

จี้อวีส์ออกมาจากแคปซูล แล้วเปลี่ยนเข้าสู่โหมดซ่อนตัวผ่านอุปกรณ์สื่อสารบนข้อมือ

ห้องฟ้ามีฝนตกปรอย ๆ จี้อวีส์เดินมาถึงหัวมุมถนนและพบว่าร้านขายเค้กเจ้าเก่าในความทรงจำเปิดแล้ว

อากาศช่วงเช้าตรู่ของต้นฤดูใบไม้ผลิค่อนข้างหนาวเย็น ฝนที่ตกปรอย ๆ ทำให้เส้นผมและเสื้อผ้าของจี้อวีส์เปียกชื้น

“จะซื้อเค้กเธอ” หญิงร่างท้วมผู้เป็นเจ้าของร้านเดินออกมาตรงปากประตู แล้วถามด้วยรอยยิ้ม เธอสวมผ้ากันเปื้อนตัวที่มักจะใส่อยู่เป็นประจำเหมือนกับในความทรงจำ กลิ่นหอมของเค้กอบวอลอยู่รอบกาย

จี้อวีส์ตอบ “ผมไม่มีเงิน”

หญิงเจ้าของร้านเมื่อสิบกว่าปีก่อนยังคงยิ้มตาหยา “ไม่เป็นไรจ๊ะ... หน้าเธอคุ่น ๆ เหมือนเคยรู้จักกันมาก่อน ฉันเลี้ยงเธอเองก็แล้วกัน” โดยไม่ทันตั้งตัว หญิงเจ้าของร้านผู้อบอุ่นก็ยื่นคัพเค้กอุ่นร้อนชิ้นหนึ่งให้จี้อวีส์ พลังอบอุ่น “รีบกินเถอะ เพิ่งออกจากเตา ยังร้อน ๆ อยู่เลย! กินอะไรตอนเช้า ๆ จะได้อุ่นท้อง ถ้าชอบครึ่งหน้าค่อยมาซื้อนะ!”

จี้อวีส์เอ่ยขอบคุณ แล้วค่อย ๆ ก้าวเดินไปยังอาคารที่พักอาศัย ซึ่งอยู่ห่างไปไม่กี่ไกล

ฝนยังคงตกอย่างต่อเนื่อง

เวลานี้...ผู้คนที่ตื่นเช้าเปิดไฟในอาคารที่พักแล้ว ทำให้แสงไฟสีส้ม

เหล่านั้บปรากฏเป็นม่านหมอกเลื่อนรางท่ามกลางสายฝน บ้านแต่ละหลัง
เต็มไปด้วยบรรยากาศการใช้ชีวิตของผู้คน

จื่อวีลือเสียเวลาไปไม่นานก็มายืนอยู่ด้านนอกชุมชนพักอาศัย เขา
หยุดฝีเท้าลงช้า ๆ ก่อนจะนั่งที่ม้านั่งยาวตัวหนึ่งที่พบข้างทางแล้วหลุบตาลง
มองคืบเค็กในมือตัวเอง

อีกหนึ่งชั่วโมง จำนวนคนเดินเท้าที่รีบไปทำงานจะเพิ่มขึ้น

อีกหนึ่งชั่วโมง จะมีเด็กน้อยสวมชุดกันฝนสีเหลืองคนหนึ่งเดินผ่าน
ตรงนี้

อีกหนึ่งชั่วโมง ใครบางคนจะเผชิญกับความตาย

จื่อวีลือหยิบเครื่องเล่นเกมหน้าจอขาวดำออกมาจากกระเป๋าทางเกง
พร้อม ๆ กับอะไรบางอย่างที่ร่วงลงบนพื้น มันเป็นกระดาษฟอยล์สีทอง
แผ่นหนึ่ง

“เก็บได้เมื่อกี้ มีแค่ชิ้นเดียว มันสะอาดมาก” เสียงนั้นเอ่ยบอกกับเขา
“ตอนนี้คุณก็ใช้สมองได้เต็มที่แล้ว”

ความทรงจำทำให้รสชาติหวานคืนกลับมาอีกครั้งอย่างง่ายดาย รสชาติ
ขมฝาดของซ็อกโกแลตคล้ายกับยังคงอวลอยู่ที่ปลายลิ้น

จื่อวีลือเก็บกระดาษฟอยล์สีทองขึ้นมา แล้วใช้ปลายนิ้วลูบมันเบา ๆ
กลืนจาง ๆ ของซ็อกโกแลตโชนมาจากกระดาษห่อ

(1456.6.17 03:30:21)

จู่ๆ แคมป์ซูลสีขาวสะอาดสามลำก็ปรากฏขึ้นบนแท่นวาร์ป
ประตูแคมป์ซูลเปิดออก ร่างสวมชุดปฏิบัติภารกิจสีดำทั้งสามเดินออกมา
จากห้องโดยสาร มีสัญลักษณ์หมายเลข “7” ติดราอยู่บนหน้าอก
ภายในศูนย์บัญชาการที่สามอันเงียบสงบ มีใครบางคนส่งเสียงร้อง
และเปล่งท่าแก้วแตก

จากนั้นเสียงไซโยโให้ร้องของทุกคนที่ทำงานหามรุ่งหามค่ำก็ประเด-
ประดังเข้ามา

“หน่วยเจ็ด!”

“หน่วยเจ็ดกลับมาแล้ว!!!”

“เฮ้ยยยย...!!! หน่วยเจ็ดกลับมาแล้ว!!!”

“ทำไมถึงมีแค่สามคนล่ะ”

“รีบแจ้งผู้บัญชาการสูงสุดกับผู้การวัง!!!”

สองนาที่ถัดมา ท่ามกลางเสียงดังจ่อแจ แคมป์ซูลอีกสามลำก็ปรากฏ
ขึ้นบนแท่นวาร์ปอย่างเงียบเชียบ

หน้าจอโปร่งใสภายในห้องโดยสารสว่างขึ้น

ภายใต้แสงสว่างจ้า ช่งฉิ่งหลานมองเห็นแขนกลส่งเครื่องตีம்ப่ารุงมาให้ เขาเข้ามาตี๋มไปสองสามอึก ยังไม่ทันที่ความรู้สึกคลิ่นไต้อันเป็นผลข้างเคียงจากการเดินทางข้ามเวลาจะหายไปก็ม่ีคำเตือนปรากฏขึ้นบนหน้าจอ

[ยินดีต้อนรับช่งฉิ่งหลานกลับสู่โดมห้องฟ้า]

[ยินดีด้วย คุณได้บรรลุภารกิจระดับ A 13 ภารกิจ ภารกิจระดับ B 21 ภารกิจ ภารกิจระดับซูเปอร์ S 2 ภารกิจ ภารกิจระดับ S 1 ภารกิจ คะแนนในปัจจุบัน : ***]

ผลคะแนนปรากฏเป็นอักขระที่อ่านไม่ออก ดูเหมือนระบบจะประมวลผลที่ซับซ้อนขนาดนี้ไม่ได้ ก่อนที่จะแสดงผลที่แก้ไขใหม่ในเวลาไม่นาน : [คะแนนในปัจจุบัน : กำลังรอผล]

เมื่อเห็นตัวเลขเหล่านั้น ช่งฉิ่งหลานก็ให้แขนกลเก็บเครื่องตี๋มป่ารุงก่อนจะคลายตัวลือกของเก้าอี้นิรภัยแล้วเปิดประตูห้องโดยสารแคปซูล

“หัวหน้าช่ง!”

“หัวหน้า!!”

เพื่อนร่วมทีมและเหล่าเจ้าหน้าที่พากันเข้ามาล้อมทันที

คนที่เดินออกมาจากแคปซูลพร้อมกันกับช่งฉิ่งหลานยังมีหลี่ฉุนและโจวหมิงเซวียน

ความตื่นเต็นของทุกคนแสดงออกมาในคำพูดและสีหน้าท่าทาง ผู้ตรวจสอบเดินทางมาถึงอย่างรวดเร็วและเริ่มตรวจสอบสภาพร่างกายเบื้องต้นให้พวกเขาทีละคนๆ

ช่งฉิ่งหลานสวมเสื้อกล้าม เขาย่อตัวลงเล็กน้อยเพื่อให้ผู้ตรวจสอบวัดความดันและชีพจร เขากวาดตาไปทั่วกลุ่มคน มองเห็นหลี่ฉุนและโจวหมิงเซวียนที่กลับมาพร้อมกับเขา แล้วก็เห็นหวังฉี หังเล่อ และตัวนเหวินที่กลับมาท่อนหน้าพวกเขา ไม่เห็นก็แต่เพียงเจ้าของร่างผอมบางนั้น

หัวใจพลันกระตุกวบ ช่งฉิ่งหลานกวาดตามองทุกคนที่อยู่ในที่นั้นอีกครั้งก่อนหันกลับไปตรวจดูแคปซูล

แคปซูลทั้งหกจำลองเตียงๆ อยู่บนแท่นวาร์ป

โจวหมิงเซวียนเองก็สังเกตเห็นแล้วเช่นกัน “ที่ปรึกษาจี้ล่ะ”

ตัวนเหวิน “ที่ปริภษาจี้?”

หังเล่อเอ๋ย “บ้าเอ๊ย! พวกเราไม่ได้กลับมาพร้อมกันหรือหรือ
ที่ปริภษาจี้ไปไหนแล้ว”

“รีบตรวจสอบ เขายังอยู่ระหว่างการข้ามเวลาหรือเปล่า”

“รายงาน! พบว่าหน่วยเจ็ดยังขาดสมาชิกไปหนึ่งนาย!”

“เข้าสู่โหมดค้นหา ต้องยืนยันพิกัดเวลาเดินทางล่าสุด!”

...

จิววี่สื่อไม่ได้กลับมาตามกำหนด!

หน่วยเจ็ดแห่งโดมท้องฟ้าที่หายไปนานหนึ่งเดือนกลับมาถึงแล้ว เรื่องนี้
สร้างความสั่นสะเทือนไปทั่วโดมท้องฟ้า

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อข่าวที่ว่าสมาชิกในทีมเพียงหกในเจ็ดคน
เท่านั้นที่ได้กลับมาแพร่กระจายออกไป ก็ยิ่งทำให้เกิดการถกเถียงขึ้นอย่าง
ไม่เคยมีมาก่อน

หน่วยเจ็ดหายไปไหนมา ทำไมถึงกลับมาแค่หกคน แล้วเกิดอะไร
ขึ้นกับจิววี่สื่อที่ดึงตัวมาจากหิ้งเจิงเป็นการชั่วคราว... หัวข้อสนทนาพวกนี้
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องไหน ต่างก็ทำให้ผู้คนอยากจะเสาะหาคำตอบให้ถึงที่สุด

ไม่เหมือนกับครั้งก่อนที่ถูกสกัดให้กลับเข้าไปยังโลกฟองอากาศ ครั้งนี้
พวกเขาถูกส่งกลับมาโดยระบบโดมท้องฟ้า ด้วยเหตุนี้สภาพร่างกายของ
ทุกคนในหน่วยเจ็ดจึงถือว่าค่อนข้างดีทีเดียว หลังจากตรวจร่างกายเบื้องต้น
ให้พวกเขาทีละคนแล้ว ผู้ตรวจสอบก็ขอให้พวกเขากลับไปพักผ่อนที่ห้อง
ของตัวเองภายในลานฝึกซ้อมของหน่วยเจ็ดชั่วคราว

ทุกคนเข้าใจดีถึงความหมายที่แฝงอยู่ในคำสั่งดังกล่าว เช่นเดียวกับ
ในโลกฟองอากาศ ต้องให้ความร่วมมือและอธิบายเรื่องราวทุกอย่างที่ประสบ
มา พร้อมทั้งทำการประเมินทางจิตวิทยาให้เรียบร้อย พวกเขาถึงจะมีสิทธิ์
ได้กลับบ้าน

ในฐานะหัวหน้าทีม ซึ่งจึงหลานไม่ได้รับอนุญาตให้พักผ่อน ทันที
ที่กลับมาถึงโดมท้องฟ้า เขาก็ถูกบังคับให้เข้าไปพูดคุยที่ฝ่ายตรวจการเป็น

เวลานานถึงสามชั่วโมง

สำนักงานฝ่ายตรวจการ

หลังจากซึ่งฉิ่งหลานดื่มน้ำหมดเป็นแก้วที่สี่ ท้องฟ้าด้านนอกก็สว่างแล้ว

มูลนิธิบ้านเกสต์ถูกผู้ช่วยเปิดออก แสงสว่างลอดเข้าสู่ดวงตาของ
ซึ่งฉิ่งหลาน

แสงอาทิตย์ของโลกความเป็นจริงสาดส่องเข้ามายังรูม่านตาอย่างที่เขา
ไม่ได้สัมผัสมานาน ทำเอารู้สึกตาพร่า แต่กลับไม่ได้ยกหลังมือขึ้นมาบังไว้

หัวหน้าฝ่ายตรวจการรีบมาเข้างานแต่เช้าตรู่ เห็นได้ชัดว่าเจ้าตัว
พักผ่อนไม่เพียงพอ แต่เพราะการกลับมาของหน่วยเจ็ดทำให้เขารู้สึกเหมือน
มีหินก้อนใหญ่กดทับอยู่ในอก ท่าทางของเขาดูอ่อนโยนกว่ายามปกติมากโข
เหมือนอยากจะรีบปล่อยให้ซึ่งฉิ่งหลานกลับไปพักผ่อนโดยเร็ว

ก่อนบทสนทนาจะจบลง เขาเอ่ยถามซึ่งฉิ่งหลาน “นายรู้ไหมว่าทำไม
พวกเราถึงสังเกตเห็นเรื่องที่คุณนายหายตัวไปได้เร็วขนาดนี้”

โดยทั่วไปแล้วฝ่ายตรวจการจะเข้ามาสอบสวนก็ต่อเมื่อผู้พิทักษ์
ขาดการติดต่อเกินยี่สิบสี่ชั่วโมง นับจากเวลาที่คาดว่าจะเสร็จสิ้นภารกิจ
แต่ซึ่งฉิ่งหลานรู้แล้วว่าศูนย์บัญชาการที่สามทราบเรื่องที่คุณเขาหายตัวไป
ตั้งแต่วันที่ 17 พฤษภาคมที่พวกเขาออกเดินทางแล้ว และพยายามค้นหา
มาโดยตลอด

แต่อาจเป็นเพราะหลังจากถูกโลกฟองอากาศสกัดกั้นสำเร็จไปแล้ว
หนหนึ่ง สิ่งที่เรียกว่า “โดมท้องฟ้าของทุกช่วงเวลา” ได้ทำการปกปิดพิกัด
เวลา ทำให้ฝ่ายตรวจการของเขาคว้าน้ำเหลว

เครื่องปรับอากาศภายในห้องเปิดไว้เย็นฉ่ำ ซึ่งฉิ่งหลานคลุมร่างกาย
ด้วยเสื้อเชิ้ตตัวหนึ่งที่หัวหน้าฝ่ายตรวจการโยนมาให้

เขายังไม่มีเวลาโกนหนวดเครา และชุดที่ดูสุขภาพเรียบร้อยเช่นนี้
ก็ไม่อาจลดทอนความรู้สึกดุดันไม่ยอมใครของเขาได้เลย

เมื่อได้ยินคำถามนั้น นัยน์ตาสีดำของซึ่งฉิ่งหลานก็หริ่งภายใต้แสง
อาทิตย์ มองไม่เห็นถึงความเหนื่อยล้าจากสีหน้าท่าทางแม้แต่น้อย

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า หากซึ่งฉิ่งหลานไปลานต่อสู้เพื่อขึ้นประลองสักยก

ในตอนนี้อย่างหลังผ่านภารกิจเหล่านั้นมา ก็เชื่อว่าเขาจะแพ้

“ผ่อนคลายหน่อย” หัวหน้าฝ่ายตรวจการหัวเราะนิดหน่อยก่อนจะเฉลย “ที่พวกเราารู้เรื่องการหายตัวไปของพวกนายได้เร็วขนาดนี้ ก็เพราะโทรศัพท์ของนาย”

ซ่งฉิงหลานนั้นก็ขยับได้

“หลังจากที่พวกนายออกเดินทางไปได้ไม่กี่วินาที ผู้การวังที่ยังอยู่ในศูนย์บัญชาการได้รับโทรศัพท์สายหนึ่ง” หัวหน้าฝ่ายตรวจการเอ่ยบอก “คนที่โทรเข้ามาคือนาย”

ในโลกฟองอากาศ ช่วงเวลาที่สุดท้ายที่ถูกโลกใบนั้นสกัดกั้นไว้

เบอร์โทรศัพท์ของผู้การวังถูกจี้วี่ลือถือกดต่อสายออกไป

หัวหน้าฝ่ายตรวจการเอ่ยบอก “เราตรวจค้นล็อกเกอร์ของนาย แต่พบว่าโทรศัพท์ของนายยังคงปิดอยู่ คนที่อยู่ระหว่างการเดินทางจะโทรศัพท์ได้ยังไง โชคดีที่เรื่องนี้เทียบไม่ได้กับเรื่องราวแปลกประหลาดอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงกว่าสิบปีนับตั้งแต่ก่อตั้งโดมท้องฟ้ามา”

กาลอวกาศ

ยุคสมัยที่เข้าใจเรื่องการเดินทางข้ามเวลาเป็นอย่างดี โดมท้องฟ้าได้ถือกำเนิดขึ้น พร้อมกันนั้นคนกลุ่มนี้ที่ทำงานให้กับโดมท้องฟ้าก็ได้ถือกำเนิดขึ้นเช่นกัน

“เพราะงั้นเราจึงเชื่อมั่นว่าไม่ช้าก็เร็วจะต้องหาพวกนายเจอ” หัวหน้าฝ่ายตรวจการถามคำถามสุดท้าย “หัวหน้าซ่ง คุณคิดว่าจี้วี่ลือจะไปไหน”

ซ่งฉิงหลานกอดอกแล้วตอบด้วยท่าที่เรียบเฉย “ผมไม่รู้”

หัวหน้าฝ่ายตรวจการเอ่ย “จะบอกกับนายอย่างนั้นแล้วกัน จี้วี่ลือเข้าร่วมโดมท้องฟ้าและเขียนเป้าหมายที่ต้องการไว้ตั้งแต่แรกแล้ว การที่เจ้าตัวเข้ามาในโดมท้องฟ้านั้นมีเหตุผล น่าเสียดายที่ตอนนั้นคณะผสมของเขาไม่มากพอ และยังไม่ผ่านการประเมินทางจิตวิทยา แน่นอนเขาทำผลงานได้ดีมาโดยตลอด และเราก็ไม่ตัดความเป็นไปได้ที่เขาถูกบังคับให้หยุดอยู่ในมิติเวลาอื่น ถ้านายรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เราหวังว่าจะพาเขากลับมา

ได้โดยเร็วที่สุด”

นี่เป็นการเตือนทางอ้อมอย่างหนึ่ง

ไม่ว่าซึ่งจึงหลานจะตอบว่าอะไร โดมห้องฟ้าก็จะส่งผู้ตรวจการไปยัง
ปีนั้นเพื่อตามหาตัวจิวี่ลืออยู่ดี

ถ้าหากซึ่งจึงหลานรีบแจ้งให้ทราบ พวกเขา ก็จะหยุดยั้งจิวี่ลือก่อนที่
ทุกอย่างจะเกิดขึ้นได้

“คุณน่าจะเห็นผลประเมินจากคะแนนภารกิจของเราแต่ละคนแล้ว
ใช่ไหม หลังจากทำภารกิจสำเร็จ เราทุกคนได้รับรางวัลคนละหนึ่งอย่าง เป็น
รางวัลที่ให้เดินทางไปยังมิติเวลาไหนก็ได้ที่ต้องการภายใต้เงื่อนไขว่าจะไม่
ส่งผลกระทบต่อเส้นเวลา” ซึ่งจึงหลานเอ่ย “เป็นรางวัลที่ได้จากโดมห้องฟ้า
ที่มีอำนาจเหนือกว่า...บางทีพวกผู้บังคับบัญชาระดับสูงน่าจะรีบไปทำความเข้าใจ
ถึงอำนาจของมันสักหน่อย อย่าปล่อยให้มันลักพาตัวคนของเราได้อีก
เราไม่ต้องการรางวัลแบบนี้”

สำหรับผู้คนในโลกความเป็นจริง พวกเขาหายตัวไปเพียงหนึ่งเดือน
เท่านั้น แต่สำหรับทุกคนในหน่วยเจ็ดของโดมห้องฟ้า ช่วงเวลาที่พวกเขา
ประสบมาจริงๆ ยาวนานกว่านั้นมาก

ซึ่งจึงหลานอธิบายอย่างสุภาพ แต่ไม่ถึงกับเกรงใจเท่าไรนัก “แต่คุณ
ไม่ต้องกังวล ผมเชื่อว่าที่ปรึกษาจิวี่ไม่มีทางทำเรื่องอะไรที่ส่งผลต่อเส้นเวลา
แน่นอน”

ตอนที่เดินออกจากฝ่ายตรวจการ ใบหน้าของซึ่งจึงหลานเรียบเฉยเหมือน
สายน้ำนิ่งสงบ

เขาเดินผ่านฐานทัพโดมห้องฟ้าที่ประดับดวงไฟสว่างไสว ผ่านห้อง
รับส่งแคปซูล ผ่านห้องทำงานหลายห้อง

ด้วยรูปร่างสูงใหญ่ ท่อนขายาวและย่างก้าวรวดเร็วราวกับพายุ ระหว่าง
ทางเขาได้เจอกับเพื่อนร่วมงานที่รู้จักกันไม่นาน

เมื่อทุกคนที่มักจะซุบซิบกันอยู่เสมอได้เห็นสีหน้าบอญญไม่รับและ
ท่าทางรีบร้อนของเขา กอปรกับรู้ว่ามิสมาชิกหนึ่งคนของหน่วยเจ็ดที่ไม่ได้

กลับมาพร้อมกัน ทุกคนจึงทำเพียงแต่หักท่ายเจ้าตัวด้วยความระมัดระวังเท่านั้น

ผู้การวังยืนอยู่สุดปลายทางเดิน เธอใส่ชุดสูทสีชาวมุก สวมรองเท้าส้นสูง เห็นได้ชัดว่ามารอพักใหญ่แล้ว

“เสียวซ่ง!” ทันทีที่เห็นว่าเธอมาถึง ผู้การวังก็อำแขนสองข้างออก

ซ่งฉิงหลานโน้มตัวลงแล้วสวมกอดเธอเล็กน้อย “ผู้การวัง”

ไม่ใช่ศาสตราจารย์วังในโลกฟองอากาศ แต่เป็นผู้การวังที่มีตัวตนอยู่จริง

ชั่วขณะหนึ่ง ซ่งฉิงหลานรู้สึกเสมือนว่าตัวเองอยู่ในโลกอีกใบ

ผู้การวังตบหลังเขาเบาๆ เป็นการปลอบใจ ตอนที่ผละตัวออกจากกันอีกครั้ง ขอบตาเธอแดงก่ำ ไม่รู้เหมือนกันว่าเธอปลอบซ่งฉิงหลานหรือปลอบตัวเองกันแน่

อารมณ์อ่อนไหวง่ายของผู้นำหญิงวัยกลางคนทำให้ซ่งฉิงหลานรู้สึกถึงความอบอุ่น ท่าทางตั้งเครียดของเขาผ่อนคลายลงมาก

“ลำบากเธอแล้ว พอได้ยินข่าวว่าพวกเธอกลับมา ฉันก็รีบมารอเจอเธอที่โดมห้องฟ้าทันที” ผู้การวังเอ่ยบอก “ออกปฏิบัติภารกิจมาแล้วหลายหน แต่เป็นครั้งแรกที่เธอต้องเข้าพบฝ่ายตรวจการ พวกเขาก็เป็นแบบนี้แหละ ไม่ว่าเธอจำเป็นต้องพักผ่อนหรือไม่ พวกเขาก็จะปฏิบัติตามกฎที่ตั้งไว้ให้ได้”

ซ่งฉิงหลานพยักหน้า “ผมเข้าใจ”

ผู้การวังฝึกฝนและสั่งสอนซ่งฉิงหลานมาเองกับมือ ด้วยวิธีนิสัยของอีกฝ่าย เธอจึงรีบมาที่นี้แต่เช้าตรู่ เพราะกลัวว่าเขาจะไม่ให้ความร่วมมือดูทำทุกอย่างในตอนนี้จะผ่านไปได้ด้วยดี ไม่เช่นนั้นซ่งฉิงหลานไม่มีทางถูกปล่อยตัวออกมาเร็วแบบนี้แน่

ผู้การวังจัดการอารมณ์ของตัวเองแล้วพูดอย่างอ่อนโยน “ข่าวแพร่กระจายออกไปแล้ว และจะแจ้งกับครอบครัวของพวกเธอเป็นการส่วนตัว เพียงแต่ช่วงสองสามวันนี้ยังมีเรื่องมากมายที่ต้องจัดการ หลังจากทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย พวกเธอก็กลับบ้านได้”

ทั้งหมดนี้เป็นธรรมเนียมปฏิบัติ และซ่งฉิงหลานก็เข้าใจดี

ว่าผู้การวังกลับพูดต่อ “แต่ฝิ่งเสี่ยวจี้...เรายังบอกเรื่องนี้ให้ครอบครัวของเขารู้ในตอนนั้นไม่ได้ มันค่อนข้างอธิบายยากสักหน่อย”

ผู้การวังไม่ใช่หัวหน้าโดยตรงของจี้วี่ลือ และได้ควบคุมฝ่ายตรวจการ ด้วยเหตุนี้เธอจึงไม่รู้เรื่องส่วนตัวของจี้วี่ลือ และยิ่งไม่มีทางรู้เรื่อง que อื่นๆ ที่อีกฝ่ายต้องการจะกลับไปในอดีตเมื่อสิบกว่าปีก่อน

สำหรับเธอจึงเป็นเรื่องน่ากังวลมากกว่าจี้วี่ลือจะเป็นอันตรายหรือไปติดอยู่ในมิติเวลาใดเวลาหนึ่ง

ซึ่งจึงหลานเงียบไปครู่หนึ่งก่อนแอบบอก “ผมจะติดต่อกับผู้การหลินเอง”

ผู้การวังพยักหน้าแล้วพูดว่า “พอเหล่าหลินได้ยินว่าเธอกลับมาที่โทร. มาถามข่าวคราวอยู่หลายครั้ง บอกว่าแม่วของเสี่ยวจี้ใกล้จะเป็นซึมเศร้าหมดแล้ว สมาชิกครอบครัวของเสี่ยวจี้มีแต่นักวิชาการทั้งนั้น แถมพ่อของเขายังเป็นศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัยหนิงเฉิง พี่ชายก็เป็นอาจารย์ จะมากจะน้อยยังไงก็เป็นสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับเรา จึงไม่ใช่เรื่องยากถ้าจะให้พวกเขาเข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้น -”

“แม่วของจี้วี่ลือเธอ” ซึ่งจึงหลานจำได้ว่าก่อนจากกัน จี้วี่ลือพูดว่าเขาคิดถึงแม่วของเขาแล้ว พอมาตอนนี้ ดูทำอีกฝ่ายก็คงไม่ได้คิดถึงมากขนาดนั้น ไม่เช่นนั้นทำไมถึงหนีไป

“อืม” ผู้การวังเดินไปที่บันไดพร้อมกับซึ่งจึงหลาน “เห็นบอกว่าเลี้ยงไว้สามตัว ที่บ้านมีเรื่องอะไรสักอย่างทำให้เลี้ยงไม่ได้ ก็เลยส่งตัวหนึ่งไปให้ผู้การหลิน”

พอบุญธรรมของจี้วี่ลือเป็นเพื่อนกับผู้การหลิน ไม่แปลกอะไรที่อีกฝ่ายจะทำเช่นนั้น แต่คำพูดของผู้การวังทำให้ซึ่งจึงหลานรู้สึกวางๆ ว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง ทว่าความรู้สึกนั้นกลับค่อยๆ เลือนหายไปไหนหมดของเธอ หลังจากพูดคุยกันอีกเล็กน้อย ผู้การวังถึงได้ตบหลังเธอแล้วพูดอย่างใจดี “โกนหนวดโกนเคราสักหน่อย แล้วพักผ่อนให้เต็มที่ ไปเถอะ”

ทำไมทุกคนต่างให้ความสนใจกับหนวดของเขานักนะ

ซึ่งจึงหลานไม่มีเวลาใส่ใจเรื่องนั้น เขาก้าวาวๆ เข้าไปในลานฝึกซ้อม

ของหน่วยเจ็ด สมาชิกในทีมทั้งห้าต่างนั่งอยู่ภายในนั้น ดูเหมือนไม่มีใคร
หลับลงสักคนเดียว

“หัวหน้า”

“ฝ่ายตรวจการเรียกนายไปคุยเรื่องอะไร”

“ให้ตายสิ! ทำไมพวกเขาไม่รีบไปตามหาที่ปรึกษาจี้”

ผ่านการอยู่ด้วยกันตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงมาหลายวัน เหตุการณ์ที่ทุกคน
เผชิญมาด้วยกันนั้นเทียบได้กับการใช้ชีวิตพร้อมกันของคนส่วนใหญ่เป็นเวลา
นานหลายปี

ในบรรดาเพื่อนร่วมทีม ไม่มีใครที่ไม่รู้สึกอ่อนรนเพราะเรื่องของ
จิววีลือ โดยเฉพาะหลักฐานที่ปกติมีนิสัยไม่ค่อยคิดอะไรเท่าไร หลังจากได้
รู้ว่าเป็นเพราะตัวเองจึงทำให้ทุกคนต้องแยกกันกลับ เขาก็โทษตัวเองและ
รู้สึกผิดจนอยากจะเอาหัวโขกกำแพงให้รู้แล้วรู้รอด ถึงแม้ว่าการกลับมาของ
พวกเขาสองกลุ่มจะห่างกันไม่เกินสองนาทีก่อน เขาก็ยังคิดว่าเป็นความผิดของ
ตัวเองอยู่ดี – ดูเหมือนว่าตราบโดที่ที่ปรึกษาจี้ไม่แยกกับหัวหน้าซึ่ง เรื่องแบบนี้
ก็ไม่มีทางเกิดขึ้นแน่

ซึ่งฉิ่งหลานเล่าเนื้อหาที่พูดคุยกันให้ทุกคนฟังโดยสังเขป เก็บไว้เฉพาะ
การเลือกของจิววีลือเท่านั้นที่เขาไม่ได้พูดถึง

โจวหมิงเซวียนเจ้าของดวงตาเรียวเล็กที่ไม่พูดอะไรเลยจนถึงตอนนี้
เอ่ยปากถามขึ้น “หัวหน้า นายรู้ใช่ไหมว่าที่ปรึกษาจี้ไปไหน”

ทุกคนตกตะลึง! ซึ่งฉิ่งหลานรู้?

ซึ่งฉิ่งหลานไม่ปฏิเสธ แต่ก็ไม่ได้ยอมรับ

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นที่ได้เห็นท่าทางเช่นนี้ของเขาคงรู้แล้วว่าไม่ควร
ถามซ้ำอีก แต่โจวหมิงเซวียนรู้จักอีกฝ่ายดีจึงไม่ได้รู้สึกกลัว

“ตอนที่บอกกล่าวกันในห้องโถงกลาง นายขอให้ที่ปรึกษาจี้รอนายและ
บอกว่ามีเรื่องสำคัญมากที่ต้องการให้เขาเก็บไปคิดอย่างจริงจัง” โจวหมิงเซวียน
พูด “ถ้าไม่ใช่เพราะนายพูดว่า ‘ปีนั้น ผมจะไปกับคุณด้วย’ ฉันทยังคิดว่า
พวกนายเป็นคู่แข่งกันซะอีก”

“ให้ตายสิ! สถานการณ์ในตอนนั้นมันดูเกย์จริง ๆ ด้วย” ต้วนเหวิน

บอก “ไม่อยากจะเชื่อว่าฉันจะไม่รู้สึกถึงความผิดปกติเลย”

“บอกหนึ่ง” ทั้งเล่ยกมือ

“ไม่เหมือนกำลังคุยเรื่องจริงจัง เหมือนกำลังตามจับมากกว่า” แม้แต่ทั้งนี้ยังพูดเช่นนั้น “ฉันเคยเห็นल्लीฉุนจับสาว ทำนองนี้เลย”

ซึ่งฉิงหลาน “...”

โจวหมิงเซวียนกระตุกยิ้มมุมปากก่อนถามขึ้น “เพราะงั้น...ที่ปรีกษาจี้ขอแลกรางวัลไปที่มีติดอื่นใช่ไหม”

ทุกคนเงยบ

ไม่ว่าที่ปรีกษาจี้จะเลือกเช่นไร แต่ถ้าจะให้พูดแล้วมันก็เป็นเรื่องของพวกเขาหน่วยเจ็ด

ขอแค่ซึ่งฉิงหลานต้องการ เขาก็รับมือกับคนกลุ่มนี้ได้ แต่ยังไงซะทุกคนก็ไม่ใช่คนโง่ อีกทั้งยังเป็นห่วงจี้วี่สื่อจากใจจริง เขาก็จำเป็นต้องสงสัยงตอบรับอย่างคลุมเครือ “อืม”

ทั้งฉีพูด “เป็นไปได้ไม่ได้ ทำไมฉันรู้สึกว่ที่ปรีกษาจี้รับปากแล้วว่าจะรอหัวหน้าไม่ใช่หรือ”

ทุกคนที่มุ่งดูการบอกเล่าในตอนนั้นต่างจำเรื่องนี้ได้

ทั้งเล่ล่ายหัว ก่อนเอ่ย “ที่แรกเขาไม่ได้ตอบอะไร แต่หลังจากนั้นดูเหมือนจะรับปากนะ”

ตัวนเหวิน “พูดอะไรสักอย่าง...‘ฮาซัวลามู’ มั่ง”

ทั้งเล่ “ใช่! ประโยคนั้นแหละ มันไม่ได้หมายความว่าขอให้ทุกอย่างผ่านไปอย่างราบรื่นหรือ”

ทุกคนสงสัยงพูดขึ้นมาพร้อมกัน ทำเอาเส้นเลือดบนขมับของซึ่งฉิงหลานเต้นตุบ

“พวกที่ฟังผิดแล้วมั่ง” ตอนนั้นเองल्लीฉุนที่นั่งยองๆอยู่บนพื้นยกมือขึ้น แล้วพูดอย่างอ่อนแรง “เอาเป็นว่า...‘ฮาซัวลามู’ หมายความว่าฉันชอบคุณต่างหาก”

ทุกคน “!!!”

ทันใดนั้นนายในลานฝึกซ้อมก็เงยบลง จนสามารถได้ยินแม้กระทั่ง

เสียงเข็มหล่นลงบนพื้น

ซึ่งฉิ่งหลานลตมือที่นิ้วตคสังขมับลงก่อนจะหันหน้ามาด้วยท่าทาง
แข็งทื่อ “นายพูดว่าอะไรนะ”

หลิ่งฉุ่นมองซึ่งฉิ่งหลานแล้วนึกถึงอาการ PTSD ของหัวหน้า ก่อนพูด
อย่างร้อนตัว “ช่วงที่อยู่ในยานอวกาศมันว่างจนประสาทจะกิน จะเอาแต่
เต็นดิสโก้ทั้งวันก็ได้ ผมเลยเรียนมาจากชายหมวดเพิ่ม คิดไว้ว่าจะใช้
จีบสาวตอนที่กลับมาแล้ว”

เขาพูดต่ออย่างรันทาที่ตาย “แต่ทำไมที่ปรึกษาจี้ถึงพูดคำนี้! ผมไม่ได้
อยู่ที่นั่นด้วย แล้วก็แค่เด็กหลังห้องไม่เอาไหน...พวกพี่อาจจะออกเสียง
ไม่ชัด เพราะงั้นผมคงเข้าใจผิดไปเองแน่ๆ”

ทดลองอ่าน

“เฮ้อ! ถ้าอย่างนั้นนายต้องเข้าใจผิดแล้วละ” ทั้งเล่มมั่นใจในความคิดของตัวเองมาก เขาพูดขึ้น “ที่ปรีกษาจี้มีแฟนหนุ่มอยู่แล้ว แถมอีกฝ่ายยังเป็นรักแรกพบด้วย เขาจะมาพูดอะไรแบบนี้ง่าย ๆ ได้ยังไง”

ตอนที่อยู่ในสถานะนี้วะพักข้ามเวลา ในดินแดนความฝันของซ่งฉิงหลาน จื่อวีลือเคยเล่าเรื่องนี้ด้วยตัวเอง

ตอนนั้นนอกจากทั้งเล่มแล้ว ทั้งฉีกับซ่งฉิงหลานก็อยู่ด้วย ต้วนเหวินไม่ได้อยู่ในที่นั้น เขารู้สึกแปลกใจเล็กน้อย “ที่ปรีกษาจี้มีแฟนหรือ”

ทั้งฉียืนยัน “มี ฉันทก็ได้ยินเหมือนกัน”

หลี่ฉุนได้ยินก็ยิ่งกระอักกระอ่วน เขาแทบอยากจะเก็บคำพูดเมื่อครู่ของตัวเองกลับลงไปเสียเดี๋ยวนั้น “โห้! ผมว่าแล้วไงว่าผมต้องเข้าใจผิด! พวกที่ได้ยินแล้วก็แล้วไป แต่ห้ามพูดออกไปเด็ดขาด ไม่งั้นถ้าที่ปรีกษาจี้รู้เข้าต้องจดชื่อผมลงในสมุดบัญชีแค้นของเขาแน่!”

ทั้งเล่ม “แค่นี้! นายยังคิดจะใช้ภาษานี้ไปจีบสาวอีกหรอ?”

ทุกคนหัวเราะเยาะใส่หลี่ฉุนจนเจ้าตัวทำหน้าอึมทึม แต่ก็ไม่สามารถหาข้อแก้ตัวได้

นักเรียนหลังห้องไม่มั่นใจในตัวเอง แต่ถูกสงสัยเพียงชนิดเดียวเขาก็ไม่กล้าเชื่อตัวเองแล้ว ดังนั้นต้องเป็นเขาที่เข้าใจผิดอย่างแน่นอน

อาจเป็นเพราะจ้าววีลือเป็นเพียงคนเดียวในทีมที่มีรสนิยมทางเพศไม่เหมือนคนอื่น ไม่รู้ว่าหัวข้อสนทนาเปลี่ยนมาเป็นเรื่องที่ว่าเขามีแฟนหรือเปล่าได้ยังไง

ใครบอกว่าผู้ชายแท้ๆไม่ชอบชิบนิทา ตัวนเหวินมนุษย์ลุงชายแท้เอ๋ย “แปลกแฮะ ฉันคิดว่าที่ปรึกษาจีโสดมาตลอด ตอนอยู่ในเคออส ฉันยังคงถามเลยว่าเขาชอบคนแบบไหน”

“ฉันก็คิดว่าที่ปรึกษาจีโสดเหมือนกัน ถ้าฉันรู้ฉันคงไม่ล้อเขาเล่นมั่วซั่วหรอก” ได้เปลือกตาขึ้นเดียวของโจวหมิงเซวียนเผยให้เห็นแววหยอกล้อ “ตอนที่อยู่สถานเเวะพัก ที่ปรึกษาจียังเคยให้คำแนะนำฉันด้วย”

ตอนนั้นหลี่ฉุนมั่วแต่ยุ่งอยู่กับงานปาร์ตี้กลางแจ้ง โจวหมิงเซวียนกับจ้าววีลือหายตัวไปด้วยกันช่วงหนึ่ง หลังจากนั้นซึ่งจึงหลานก็รู้ว่าพวกเขาไปเดินเล่นที่ชายหาด แต่ไม่รู้ว่าทั้งสองคนพูดคุยอะไรกัน

โจวหมิงเซวียนพูดต่อ “ที่ปรึกษาจีเกลี้ยกล่อมฉันเรื่องยาของโลกฟองอากาศ เราสองคนคุยกัน ฉันถามเขาว่ารอบตัวเขามีอะไรเปลี่ยนแปลงบ้างไหม เขาบอกว่านอกจากแมวมสามตัวที่เปลี่ยนมาเหลือตัวเดียวแล้ว คนในครอบครัวก็ยังเหมือนเดิม แล้วเขาก็ไม่มีเพื่อน ดูเหมือนไม่มีอะไรต้องอาลัยอาวรณ์ ไม่เหมือนกับคนมีแฟนเลยสักนิด”

สีหน้าของซึ่งจึงหลานพลันเปลี่ยนเป็นเดือดดาลทันที เขากำหมัดก่อนทุบบนเคาน์เตอร์ที่อยู่ข้างๆ

สิ้นเสียงการกระทำนั้น ภายในลานฝึกซ้อมก็เจียบลงอย่างฉับพลัน เห็นเพียงซึ่งจึงหลานหมุนตัวแล้วเดินออกไป

เหล่าเพื่อนร่วมทีมหนึ่งอึ้ง “หัวหน้า! นายจะไปไหน”

“ตามหาคณ”

น้ำเสียงของซึ่งจึงหลานเย็นเยียบ เขาเดินออกจากลานฝึกซ้อมโดยไม่แม้แต่จะหันหลังกลับมามอง

ซึ่งจึงหลานเดินเร็วมาก เร็วกว่าก่อนหน้านี้ที่เดินกลับมายังลานฝึกซ้อมหลายเท่า

สาเหตุที่เขาปิดบังข้อมูลต่อเบื้องบน เพราะเขาเชื่อว่าจ้าววีลือควบคุมตัวเองได้ เขาอยากจะให้เวลาอีกฝ่ายสักหน่อย จ้าววีลือเคยทำภารกิจระดับ B ไปแล้ว 89 ภารกิจ มีแค่ครั้งนั้นครั้งเดียวที่เจ้าตัวสูญเสียการควบคุมตัวเอง โนโลกฟองอากาศ แต่ก็ยังเป็นเพราะความใจร้อนเกินไป ดังนั้นถึงแม้ว่าจ้าววีลือจะไม่ฟังคำขอของเขาที่บอกว่าให้รอแล้วกลับไปในวันนั้นด้วยกัน แต่เขารู้ว่าฝ่ายนั้นต้องการเวลาส่วนตัว เขาอดทนต่อความรู้สึกไม่พอใจที่โดนทิ้งไว้ข้างหลัง เพราะไม่อยู่ในสถานะที่จะพูดอะไรได้

แต่ตอนนี้ในใจของซึ่งจึงหลานมีไฟแห่งความกรุ่นโกรธโหมกระพือ

จ้าววีลือต้องการเวลาส่วนตัวเสียที่ไหน เจ้าตัวตั้งใจบอกลาเขาตั้งแต่แรกต่างหาก

ที่ว่า “หวังว่าคุณจะผ่านภารกิจระดับ B ไปได้อย่างราบรื่น” อะไรนั้นก็โกหกทั้งเพ

ซึ่งจึงหลานไม่ได้เพียงเห็นท่าทางยามจ้าววีลือโกหกเป็นครั้งแรก แต่ครั้งนี้เขาตันละเลยไป เป็นเพราะถูกเขาจับได้หลายครั้ง จ้าววีลือเลยมีทักษะในการโกหกเพิ่มขึ้นนั้นหรือ หากดูจากความสามารถในการเรียนรู้ของอีกฝ่ายแล้ว นี่เป็นแค่ของง่าย ๆ เท่านั้น

มองไม่ออก พูดไม่ฟัง แถมยังควบคุมไม่ได้อีก

ภายนอกจ้าววีลือดูเป็นคนว่าง่าย ไม่มีพิษมีภัย แต่ความจริงแล้วคาดเดาสั่งใจจากเจ้าตัวไม่ได้เลย

เขาไม่เคยคลายความรู้สึกแหวะระว่างต่อใครหรือสิ่งใดอย่างแท้จริง และไม่เคยเกิดความอาลัยอาวรณ์กับใครหรือสิ่งใดเช่นกัน เช่นเดียวกับที่เขาบอกซึ่งจึงหลานว่าเหตุผลที่เข้ามาเป็นผู้จดบันทึกในโดมห้องฟ้า ก็เพื่ออยากจะทำความปลอดภัยที่จะกลับไปในวันนั้นให้สำเร็จ

เขาไม่เคยรับปากซึ่งจึงหลานว่าจะรอ เพราะไม่ว่าจะเคยทำภารกิจระดับ B มามากแค่ไหน เขาก็ไม่มีทางมั่นใจว่าเมื่อกลับไปในวันนั้นแล้ว เขาจะหักห้ามใจให้ยืนดูอยู่เฉย ๆ ได้หรือไม่

เพราะนั่นเขาจึงพูดว่า “...ผมไม่รู้ว่าจะถึงเวลานั้น ผมจะอยู่ที่ไหน”
ยิ่งคิด...ซึ่งฉิ่งหลานก็ยิ่งโกรธ

ความโกรธนี้ทำเอาเขารู้สึกปวดหัว แต่ไม่รู้ทำไมแผนหลังกลับหนาว
เยือกขึ้นมา ขึ้นส่วนในใจที่หายไปทำให้เขารู้สึกเจ็บจนถึงขั้นหายใจลำบาก

เขาก้าวยาว ๆ ไปยังห้องทำงานของผู้การ แล้วผลักประตูเปิดเสียงดัง
“ปัง” โดยไม่รู้ใครอนุญาต

ผู้การวังที่กำลังคุยโทรศัพท์สะดุ้งเพราะเสียงนั้น เธอเงยหน้าขึ้นมา
“เธอตามกลิ้งมาหรือไง”

ไม่รู้ว่าได้ยินน้ำเสียงตำหนิอย่างจนปัญญาแบบนี้มาที่ครั้งแล้ว
ซึ่งฉิ่งหลานไม่มีเวลามาเอ่ยขอโทษ

“ผู้การวัง” ซึ่งฉิ่งหลานทำสองมือลงบนโต๊ะทำงาน “ผมมายื่นขอ
เดินทางข้ามเวลาอีกครั้ง!”

ผู้การวังพูดกับปลายสาย “รอสักครู่นะ”

เธอกดปิดเสียงก่อนเอ่ยถาม “เธอเพิ่งจะกลับมา เกิดบ้ออะไรขึ้นมา
อีกล่ะ”

ท่าทางของซึ่งฉิ่งหลานไม่เหมือนมาขออนุญาต แต่เหมือนมาหาเรื่อง
มากกว่า หากผู้การวังปฏิเสธ เขาก็จะใช้วิธีกดดันให้ได้มา

ครั้งล่าสุดที่ผู้การวังเห็นซึ่งฉิ่งหลานมีท่าที่เช่นนี้ ก็เป็นตอนที่เขา
เพิ่งออกมาจากกองกำลังพิเศษ ความหัวรั้นที่แผ่กระจายอยู่รอบกายเหมือนกับพวกอันธพาลนั้นแข็งแกร่งเสียจนทำให้คนมองข้ามหน้าตาอันหล่อเหลา
ของเขาไปโดยสิ้นเชิง

“พิกัดเวลาคือวันที่ 6 เมษายน ปี 1439” ซึ่งฉิ่งหลานบอกเพียงว่า “แลก
รางวัลของผมกับการเดินทางครั้งนี้ จะใช้คะแนนสะสมมาแลกก็ได้ ถ้ายัง
ปล่อยไว้ ผมกลัวว่าจ้าวสี่สีจะทำเรื่องที่ไม่ควร คุณไม่รู้ สำหรับเขา วันนั้น-

ผู้การวังเอ่ย “ฉันกำลังจะบอกเธออยู่พอดี เลี้ยวก็กลับมาแล้ว!”

ซึ่งฉิ่งหลานชะงัก คิดว่าตัวเองได้ยินผิดไป

“ฉันเคยบอกเธอไปแล้วว่าอย่าเอาแต่มือคติดกับคนอื่น ทำไม่ยังไม่
ปรับปรุงตัวอีกนะ” ผู้การวังสายหัวอย่างตำหนิพร้อมกับเปิดระบบฉายภาพ

ไฮโลแกรมที่กำลังอยู่ในสาย “ดูชะ! เขาเพิ่งกลับมา ตอนนี้กำลังทำการตรวจสอบ” บนหน้าจอฉายภาพเป็นศูนย์บัญชาการที่สามของฐานทัพโดมห้องฟ้า

บนแท่นวาร์ปมีแคปซูลลำหนึ่งจอดอยู่เงียบ ๆ

ใครคนหนึ่งยืนอยู่ด้านหน้าแท่น สวมชุดปฏิบัติการสีดำ คนคนนั้นรูปร่างผอมบาง ใบหน้าขาวฟ่องบ่งบอกถึงความเย็นชาและกำลังถูกห้อมล้อมด้วยเจ้าหน้าที่ห้าถึงหกคน เขาเหยียดแขนออกเพื่อให้ความร่วมมือในการตรวจสอบสภาพร่างกาย

จ้าววีลือกลับมาซ้ำกว่าสมาชิกอีกหกคนในหน่วยเจ็ดประมาณสี่ถึงห้าชั่วโมง

ระบบตรวจพบว่าแคปซูลของเขามีการเดินทางไปยังมิติเวลาอื่น ดังนั้นหลังจากการสอบสวน เขาจึงยังไม่ได้ถูกส่งกลับไปยังห้องพักที่ลานฝึกซ้อมเหมือนกับคนอื่น ๆ แต่ถูกส่งไปยังฝ่ายตรวจการเหมือนกับซังฉิงหลานที่เป็นหัวหน้าทีม

การบริหารจัดการปริภูมิเวลานั้นเข้มงวดและพิถีพิถัน การเปลี่ยนแปลงใดๆ แม้เพียงเล็กน้อยล้วนแต่สร้างความโกลาหลให้กับมิติเวลาได้

การสนทนาระหว่างฝ่ายตรวจการกับจ้าววีลือดำเนินไปหนึ่งชั่วโมง ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาคุยอะไรกัน

จ้าววีลือออกมาจากห้องสอบสวน เขาได้รับอนุญาตให้กลับไปยังลานฝึกซ้อมของหน่วยเจ็ดและพักผ่อนร่วมกับทุกคนเป็นเวลาสองถึงสามวันเพื่อรอการประเมินทางจิตวิทยา

หลังถูกคุ้มกันกลับไปยังลานฝึกซ้อม ทันทีที่เขาผลักประตูบานใหญ่ของลานฝึกซ้อมเปิด ก็ถูกเพื่อนร่วมทีมที่ตื่นเต้นดีใจและไม่อยากเชื่อสายตาตัวเองเข้ามาล้อม

“ที่ปริกาจี้!”

“ที่ปริกาจี้ คุณทำผมตกใจแทบแย่!”

“คุณหายไปไหนมา”

“ในที่สุดคุณก็กลับมา!!”

สัมผัสที่แผงแวงตำหนิที่ว่าเปี่ยมไปด้วยความหวังโย ทำให้จิวี่สื่อ
อดรู้สึกร้อนขึ้นมาที่ใบหูไม่ได้

เขารู้ว่าผลลัพธ์ของการทำตามใจตัวเองจะทำให้เพื่อนร่วมทีมเป็นกังวล
และเขาก็ไม่เก่งในการรับมือกับสถานการณ์แบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร ทว่าความ
ร้อนใจของเพื่อนร่วมทีมทำให้หัวใจของเขารู้สึกอบอุ่นขึ้นมา ความรู้สึกที่
ได้รับความหวังโยและได้รับความสำคัญนั้น สำหรับเขาแล้วมันล้ำค่ากว่า
ที่เคยจินตนาการไว้เสียอีก

“ให้ตายสิ!” หังเล่อพุด “ตกลงกันแล้วว่าจะกลับมาพร้อมกัน ทำไม
คุณถึงได้หายไปเลย!”

ตัวนเหวินต่อว่าโตมห้องฟ้าตามเคย “ไอ้โตมห้องฟ้าเฮงชวยนั้น มัน
ให้คุณไปทำภารกิจอะไรให้ใหม่”

หังฉีกับโจวหมิงเซวียนที่ยืนอยู่นอกวงก็พูดขึ้นมาเช่นกัน “เอาละ...
การกลับมาของทีปรีกษาจี้ทำให้ทีมเราอยู่กันพร้อมหน้า ถือว่าเรากลับมากัน
ครบทุกคนและทำสำเร็จอย่างสมบูรณ์”

“ไม่เจอกันแค่วันเดียว แต่นานเหมือนไม่เจอสามปี” หลี่จุนสะอึก-
สะอื้น “ทีปรีกษาจี้ ผมไม่ได้เจอคุณมาตั้งหลายวัน พวกเขาบอกว่าคุณ
อยากย้อนเวลากลับไป ผมกลัวมากกว่าคุณจะไม่กลับมาอีก ตกลงว่าคุณอยาก
ย้อนกลับไปช่วงเวลาไหน”

จิวี่สื่อถูกล้อมอยู่ตรงกลางวง เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงปกติ “พวกคุณ
ไม่ได้แลกรางวัลกันเลยหรือ”

ทุกคน “...”

“บ้าเอ๊ย! พวกเรารู้ที่ไหนว่าขอแลกได้ทันที!”

“ผมไม่คิดว่ามันพูดจริง นึกว่าต้องกลับมาจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย
ก่อนถึงจะไปได้!”

“ผ่านมานานนม โตมห้องฟ้านั้นมันรู้จักรักอัปเกรดให้รักษาคำพูดแล้ว
หรือเนี่ย!”

ท่ามกลางเสียงดังจ้อแจ ใครบางคนเปิดประตูเข้ามา

จิวี่สื่อยืนหนึ่ง หัวใจสั่นกระตุกแผ่วเบา ทว่าเขาไม่ได้หันกลับไป

“ทุกคนกลับไปพักผ่อนที่ห้องของตัวเอง อาบน้ำแล้วก็จัดการตัวเองให้เรียบร้อย ผ่านมาตั้งหลายวันแล้ว พวกนายไม่เพลียกันหรือไง” เสียงของซ่งฉิงหลานดังมาจากด้านหลัง “ในเมื่อมากันครบแล้ว พรุ่งนี้ก็เริ่มเขียนรายงานกับทำการประเมิน ทำเสร็จก็กลับบ้านได้”

ทุกคนเคยผ่านขั้นตอนเหล่านี้มาแล้วหนึ่งตอนที่อยู่ในโลกฟองอากาศ แต่คิดก็รู้สึกปวดหัวแล้ว จึงพากันบ่นอุบ

ท่ามกลางเสียงคร่ำครวญ ซ่งฉิงหลานพูดต่อ “ที่ปรึกษาจี้ คุณมากับผมหน่อย”

เดว่าสีหน้าของซ่งฉิงหลานคงไม่สู้ดีเท่าไรนัก เพราะจิววีสื่อพบว่าทุกคนเงิบเสียงลงในทันที

เขาประหม่า “เข้าใจแล้ว”

ซ่งฉิงหลานก้าวนำไปก่อน แฉ่นหลังสูงใหญ่เดินผ่านจิววีสื่อไปยังห้องฝึกซ้อมส่วนตัวของเขาเอง

หลี่ฉุนหดคอ “ผมรู้สึกถึงลางร้ายบางอย่าง”

ทังเล่อ “ที่ปรึกษาจี้ สู้ๆ นะ”

ทุกคนมองส่งจิววีสื่อเดินตามซ่งฉิงหลานไป เมื่อวนนึกถึงความน่ากลัวที่ต้องตกอยู่ภายใต้เงื้อมมือของหัวหน้าทีมในห้องฝึกซ้อมส่วนตัวหลังจากทำความผิด พวกเขาต่างก็จุดเทียนไว้อาลัยให้จิววีสื่อในใจ

จิววีสื่อเดินเข้าไปในห้องฝึกซ้อมส่วนตัวของซ่งฉิงหลาน

ประตูปิดลงตามหลังเขาโดยอัตโนมัติ

ไม่เจอกันหลายชั่วโมง แต่ซ่งฉิงหลานดูไม่ต่างอะไรกับตอนก่อนที่จะแยกกับพวกเขาในห้องใจกลาง ทว่าจิววีสื่อรู้ว่า ซ่งฉิงหลานได้ทำภารกิจระดับ B เสร็จสิ้นแล้วพร้อมกับโจวหมิงเซวียนและหลี่ฉุน เป็นเหมือนกับที่อีกฝ่ายพูดไว้จริงๆ เขาตามกลับมาหลังจากเพื่อน ๆ ในทีมกลับมาได้ไม่นาน

ภายในห้องที่พื้นที่ไม่ถือว่าคับแคบนัก ความรู้สึกถึงการมีตัวตนของซ่งฉิงหลานกลับรุนแรงเป็นอย่างมาก

โทนกิ้วสมชายชาติตรีของเขาชวนมองเป็นอย่างยิ่ง เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเจ้าตัวอาวมณิไม่ดีสุดๆ แต่อีกฝ่ายเพียงแค่อ่อยถามเท่านั้น “ได้เห็นสิ่งที่

อยากเห็นแล้วใช่ไหม”

จิววีลือตอบ “ผมไม่ได้ขึ้นไปข้างบน”

ซ่งฉิงหลานถามคำถามที่สองเหมือนเป็นผู้ตรวจการ “คุณกลับไปในวันนั้น แต่ไม่ได้ขึ้นไปข้างบน ถ้าฉันคุณทำอะไรในช่วงสองสามชั่วโมงนั้น”

สภาพจิตใจของจิววีลือดูปกติดีทีเดียว

เขามีสติสัมปชัญญะครบถ้วนและเอ่ยบอกโดยไม่ปิดบัง “ปล่อยความคิดไปเรื่อย”

ซ่งฉิงหลาน “ปล่อยความคิดไปเรื่อย?”

จิววีลือตอบอย่างนิ่งสงบ “อืม”

ซ่งฉิงหลาน “ทำไม”

จิววีลือเงียบไปนาน ก่อนเอ่ยตอบในที่สุด “ผมไม่เชื่อใจตัวเอง”

ซ่งฉิงหลานไม่ได้พูดอะไร

จิววีลือก้มหน้า ทำให้มองไม่เห็นสีหน้าของเขา เขาเพียงแต่พูดต่อว่า “ผมคิดว่าผมทำได้ อันที่จริงผมเองก็เตรียมใจไว้แล้วว่าทุกอย่างอาจจะพังทลาย แต่สุดท้ายผมก็รู้ว่า...ผมทำไม่ได้ เพราะฉันผมเลยไม่ได้ขึ้นไปข้างบน”

“เตรียมใจไว้แล้ว...”

น้ำเสียงทุ้มต่ำของชายหนุ่มถูกเค้นออกมาจากลำคอ พร้อมกับขยับตัวเข้ามาประชิดจิววีลือทีละก้าว ๆ คล้ายกับข่มความโกรธไว้ “หมายความว่าเดิมที่คุณตั้งใจว่าจะไม่กลับมาแล้ว”

จิววีลือ “อืม”

ซ่งฉิงหลานอยู่ใกล้เขาเพียงคืบพร้อมกับตรึงสายตาไว้ที่ใบหน้าเฉยชาของคนตรงหน้า เอ่ยถามด้วยเสียงแหบพร่า “ถ้าฉันทำไมคุณถึงกลับมาอีก”

แพขนตาของจิววีลือสั่นไหวแผ่วเบา เขาขยับริมฝีปากเอ่ยตอบ “อยู่ๆ ก็ไม่อยากไปคนเดียว”

ดูเหมือนอยากจะเอ่ยออกมาอยู่บ้าง ทว่าเขาก็พูดออกมาจนได้ “ผมอยากลองสัมผัสความรู้สึกที่มีใครสักคนอยู่เคียงข้าง”

ไม่รู้ว่่าซ่งฉิงหลานฟังไม่เข้าใจหรืออย่างไร อีกฝ่ายถึงไม่ได้ตอบอะไรกลับมา

จี้วี่ลือสงสัยว่า ชายแท้ที่สยแข็งที่ตรงหน้านี้ อาจจะไม่สามารถ
เข้าใจได้ว่าเขากำลังพูดอะไรไปตลอดทั้งชีวิต โชคดีที่เดิมที่เขาก็ไม่คิดว่าจะ
ได้รับการตอบรับใดๆ อยู่แล้ว จึงพูดเสริมอีกประโยค “ความรู้สึกที่มีเพื่อน
อยู่เคียงข้าง คุณไม่ได้พูดหรือว่าจะไปกับผม”

ซึ่งจึงหลานยังคงไม่พูดอะไร มีเพียงแวงอกที่ขยับขึ้นลงเล็กน้อย
เท่านั้น

และเพราะเขาไม่พูดอะไร บรรยากาศภายในห้องฝึกซ้อมจึงพลันแปลก
ประหลาด

“หัวหน้าช่าง คุณคงไม่ผิดคำพูดหรือคะ” จี้วี่ลือเอ่ย “ถ้าไม่มีอะไร
จะถามแล้ว ฉันขอตัวไปพัก”

เขาหันหลังเดินไปทางประตู

เรี่ยวแรงมหาศาลพลันจู่โจมเข้ามาโดยไม่ทันตั้งตัว เขาถูกใครอีกคน
ฉุดข้อมือไว้โดยไม่เกรงใจอะไรทั้งนั้น ทั้งร่างถูกดึงรั้งจนถอยหลังไปหนึ่งก้าว

ซึ่งจึงหลานแทบจะบดบังร่างของเขาจนมืด เครื่องหน้าคมชัด นัยน์ตา
สีเข้มลุ่มลึกที่ชวนให้ลุ่มหลงยามถูกจ้องมองเช่นนี้ ทำให้จี้วี่ลือไม่กล้าสบตา
อีกฝ่ายตรงๆ

“ที่ปรึกษาจี้” ซึ่งจึงหลานเอ่ย “ก่อนกลับมา ผมเคยบอกว่ามีเรื่อง
สำคัญมากอยากให้คุณลองเก็บไปคิดอย่างจริงจัง”

จี้วี่ลือจำต้องมองตาของอีกฝ่าย “เรื่องอะไร”

ระยะห่างเพียงเท่านี้ทำให้หัวใจของเขาเต้นรัวเร็ว มันทำให้เขาต้องการ
ออกไปจากที่นี่โดยเร็ว

ทว่าคำพูดถัดมาของซึ่งจึงหลานกลับทำให้จี้วี่ลือตกตะลึง เขายืนนิ่ง
อยู่ตรงนั้น เป็นครั้งแรกในชีวิตที่สมองของเขาว่างเปล่าไปหมด

“ไม่มีใครจัดการความสัมพันธ์กับคนสามคนได้ในเวลาเดียวกัน ผม
อยากจะขอให้คุณคิดอย่างจริงจังว่า คุณต้องการออกมาจากความสัมพันธ์
แบบนั้น แล้วเริ่มต้นความสัมพันธ์ใหม่ที่มีแค่คนสองคน ความสัมพันธ์
ที่มีแค่กันและกันไหม”

นัยน์ตาคู่สวยเฉกเช่นนิฟาร์ของจี้วี่ลือเบิกกว้าง

เมื่อประกอบกับใบหน้าเรียบเฉยของเจ้าตัวแล้ว ทำให้คนมองรู้ซึ้งว่า
ท่าทางน่ารักน่าเอ็นดูที่ดูขัดแย้งกับใบหน้าเรียบเฉยนั้นเป็นแบบไหน

ลูกกระเดือกของซ่งฉิงหลานกลิ้งขยับ สองข้างแก้มร้อนผ่าวขึ้นมา
อย่างควบคุมไม่ได้

เขาคิดเรื่องนี้มานานมาก ศีลธรรม ขอบเขตที่ไม่ควรก้าวข้าม...เขา
ครุ่นคิดถึงเหตุผลที่ตนเองไม่สามารถพูดออกไปในทุกๆ ด้าน แต่ความวิตกกังวล
เหล่านั้นกลับแตกออกเป็นเสียงๆ เมื่อได้เห็นจิววีลือเดินผ่านห้องสี่ต่าง ๆ
ครั้งแล้วครั้งเล่า

ยิ่งกว่านั้นเขาถึงขั้นเคยคิดว่า ถ้าหากจิววีลือตัดใจไม่ได้ เขาจะรอ
จนถึงเวลาที่อีกฝ่ายยอมเลิก

เพียงแต่ซ่งฉิงหลานคิดไม่ถึงว่าความคิดที่วนเวียนอยู่ในใจนับครั้ง
ไม่ถ้วนจะถูกพูดออกมาภายใต้สถานการณ์เช่นนี้

เขาไม่กลัวและไม่ยอมถอยอีกต่อไป เขาพูดออกมาตามที่ใจคิด
“บางทีคุณอาจไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้นแล้วก็ได้ ผมเพิ่งรู้ว่าถึง ‘แฟนทั้งสาม’
ของคุณจะติดคุณและซื่ออัน แกรมตักตักยิ่งชอบนอนทับจนคุณหายใจไม่ออก
แต่ยังดีที่บางครั้งพวกเขาเปลี่ยนแปลงจากสามมาเหลือหนึ่งได้ แล้วหน้าตาก็
น่ารัก ผมคิดว่าคุณต้องรับมือได้แน่นอน”

จิววีลือ “...”

คิดไม่ถึงว่าซ่งฉิงหลานไม่ได้จะคิดบัญชีกับเขา ยิ่งกว่านั้นยังไม่ถือโทษ
โกรธเขาด้วยซ้ำ

“ผมแค่อยากถามว่า...”

ซ่งฉิงหลานทอดเสียงต่ำ เสียงนุ่มนวลของผู้ชายแบบเดียวกับครั้งแรก
ที่ได้ยินผ่านช่องสัญญาณร่วมทำให้จิววีลือรู้สึกจุกจิกขึ้นมา

ตอนนั้นเองประตูห้องฝึกซ้อมส่วนตัวก็ถูกกระแทกเปิดเสียงดัง “ปัง”

ที่แรกพวกเพื่อนร่วมทีมที่กำลังแอบฟังต่างกังวลว่าจิววีลือจะถูกต่อว่า
แต่คิดไม่ถึงว่ายิ่งฟังบรรยากาศก็ยิ่งเหมือนคุยกันขึ้นเรื่อย ๆ ฟังมาถึงตรงนี้
ทัศนคติที่มีต่อโลกก็แหลกสลายจนไม่เหลือซาก

เพราะตื่นตื่นเกินไป ใครบางคนจึงไม่ทันระวังจนเปลือกลิ้นลิ้ม และ

เผยตัวออกมาจนหมด

“พวกนายต่อกันได้แล้ว!”

“พวกเราจะไปเดี๋ยวนี้!”

“ต่อเลย! ต่อเลย!”

เมื่อเผชิญกับสีหน้าถมิ่งทึ่งของหัวหน้าทีม กังขวางคอต้งห้าก็ยกมือขึ้นมาบังศีรษะไว้ ไม่กล้าส่งเสียงอะไรอีก

ความเวียนกัณเวลานานสิบวินาที

หลังจากทำลายบรรยากาศแปลกประหลาด เพื่อนๆ ในทีมก็กลัวจนอยากจะมีเหตุหนีหายเข้าไปตามผนัง

แต่มันมักจะมีพวกที่อ่านสถานการณ์ไม่ออก พวกใส่ชื่อ เช่นหังเล่อ ที่เวลาแบบนี้เจ้าตัวก็ยังไม่ลืมเอ่ยถามจิววีลือ “ที่ปริกษาจี้...คุณมีแผนสามคนจริงหรือ”

ทุกคน “!!!”

ทำไมถึงถามออกมาตรงๆ แบบนี้!

คำถามของหังเล่อทำเอาพูดไม่ออก เมื่อตัวนเหวินเห็นว่าอีกฝ่ายยังกล้าถาม จึงไม่คิดจะเก็บอาการอีกต่อไป “แถมแผนสามคนยังเปลี่ยนมาเหลือคนเดียวด้วยหรือ”

โจวหมิงเซวียน “จากสามเหลือหนึ่ง นั่นมันแมวของที่ปริกษาจี้ไม่ใช่หรือ”

หังจี้ “ไม่สิ! ฉันจำได้ว่าแผนของที่ปริกษาจี้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านทำความเข้าใจ”

หังเล่อ “ฉันจำได้ ผู้เชี่ยวชาญด้านทำความเข้าใจนี่!!”

หลี่จุ่น “ให้ตายสิ! ก็แมวไง!! แมวเป็นผู้เชี่ยวชาญในการทำความเข้าใจ”

สะอาดโตะ! เห็นอะไรก็อยากกวาดลงพื้นให้หมด!”

ทุกคน “...”

แมว?!

หลังได้รับการยืนยันจากสายตา ช่งฉิ่งหลานรู้แล้วว่าตัวเองไม่ใช่ไอ้จิ้ง
เพียงคนเดียวในทีม

เส้นเลือดบริเวณขมับเต้นตุบ ๆ การได้รู้เรื่องนี้ไม่ทำให้ช่งฉิ่งหลาน
รู้สึกดีขึ้นเลยสักนิด ในสายตาของจิววีลือ เกรงว่าพวกเขาคงจะเป็นไอ้จิ้ง
กันทั้งทีม

จิววีลือที่มีชีวิตรักอันซับซ้อน กลายเป็นศูนย์กลางความสนใจของ
ทุกคนโดยสมบูรณ์

เจ้าตัวเพียงทำหน้าที่เฉย อ่านไม่ออกกว่ากำลังรู้สึกอย่างไร และเขาทำ
เพียงยืนอยู่ตรงนั้นเฉย ๆ คล้ายกับว่าสถานการณ์ในตอนนั้นไม่ทำให้เขารู้สึก
เกือกระดากแม้แต่ชนิดเดียว แต่ทุกคนต่างมองเห็นว่าไบหูของเขาได้แสดง
ความรู้สึกในใจออกมาหมดแล้ว

ตั้งหูขึ้นสี่ลามไปจนถึงผิวหนังบริเวณลำคอที่ร้อนผ่าวขึ้นมา เมื่อรวม
กับไบหูเรียบเฉยนั้น ช่างดูแตกต่างกันอย่างชัดเจน

ที่ปรึกษาจีพยามรักษาท่าที่สงบนิ่ง ทว่าความรู้สึกในตอนนั้นก็กลับ
ตึกันรวนยิ่งกว่าครั้งไหน ๆ

หลี่ฉุนถามจากใจจริง “ตกลงว่าที่ปรึกษาจีมีแฟนหรือเปล่า”

“ผมขอตัวไปพักก่อน” จิววีลือไม่ได้ตอบคำถามนั้น แต่ยกเหตุผล
ที่คิดอยากจะหนีเมื่อครู่มาใช้อีกรอบ

“ที่ปรึกษาจี?”

“อย่าสิ!!”

จิววีลือไม่มีเวลามาสนใจว่าช่งฉิ่งหลานมีสีหน้าเป็นเช่นไร และไม่มี
เวลามาคิดว่าเมื่อครู่ช่งฉิ่งหลานอยากจะพูดอะไรกันแน่ เขาก้าวขาหวังจะ
เดินออกนอกห้อง

ท่าทางของช่งฉิ่งหลานดูน่ากลัวขึ้นเรื่อย ๆ สีหน้าดำทะมึนเหมือน
กันกระทะ

เมื่อเห็นว่าจิววีลือกำลังจะเดินออกจากห้องแล้ว ช่งฉิงหลานจึงตามไป ก่อนจะทำเอื้อมท่อนแขนยาวออกไปโดยไม่เสียเวลาคิด พร้อมกับใช้มือใหญ่คว้าไหล่ของอีกฝ่ายไว้ต่อหน้าทุกคน “เดี๋ยวก่อน

“ผมยังพูดสิ่งที่อยากพูดไม่จบเลย” ช่งฉิงหลานแค้นหัวเราะแล้วถามเหมือนไม่แคร์อะไรทั้งนั้น “คิดว่ามีคนเยาะแล้วผมจะไม่กล้าถามงั้นหรือ”

จิววีลือ “...”

จิววีลือ “คงไม่เหมาะเท่าไรหรอก”

ทุกคน “เหมาะ เหมาะมาก! ถาม!! ถามเลย!!”

ช่งฉิงหลานก่นด่าไอ้พวกเวอร์นี้ในใจไปแล้วร้อรอบ แต่อย่างไรไม่ช้าก็เร็วเขาก็ต้องบอกเรื่องนี้กับพวกเขาอยู่ดี

“ทุกคนอยู่ด้วยพอดี ผมชี้แจงตามบอกทีละคน” น้ำเสียงเขาพลันเปลี่ยนเป็นจริงจังขึ้นเล็กน้อย “ที่ปรึกษาจี้ เมื่อก็ที่ผมเกริ่นมายาวเหยียดความจริงแค่อยากจะถามว่า – คุณจะลองรับผมไว้พิจารณาได้ไหม”

มีคนบางคนในห้องฝึกซ้อมที่ยังไม่เข้าใจสถานการณ์ เช่น ด่วนเหวิน เขาไม่เข้าใจว่าคำพูดนั้นหมายความว่าอย่างไร ส่วนคนที่เข้าใจทุกอย่างเช่น โจ้วหมิงเซวียนนั้นก็กลั่นหายใจและทอดสายตาดันตื้นตันไปยังจิววีลือ

แต่แต่ละคนมีความคิดแตกต่างกันไป แต่กลับมีหัวใจที่อยากรู้อยากเห็นเรื่องสนุก ๆ กันอย่างพร้อมเพรียง

ทุกคนต่างคิดว่า ไม่น่าเชื่อว่าจะไม่เสียจังหวะ!

แถมยังเดินหน้าต่อด้วย!

จิววีลือนิ่งงัน ไม่รู้ว่าถามทั้งที่เข้าใจดีอยู่แล้วหรือเปล่า แต่เจ้าตัวก็ถามออกไปอย่างเป็นธรรมชาติ “อะไร...คือพิจารณาคุณ”

ทุกคนเปลี่ยนมามองช่งฉิงหลาน สายตาเป็นประกาย

ช่งฉิงหลานไม่สนใจพวกเขา “ความสัมพันธ์แบบหนึ่งต่อหนึ่งที่มีกันแค่คนสองคน ลองพิจารณาผม”

จิววีลือ “...”

ช่งฉิงหลานกลั่นใจ พูดให้ชัดเจนกว่าเดิม “พิจารณามาคุยกับผม”

จิวี่สี่อ “ทำไม...คุณเป็นชายแท้ไม่ใช่เหรอ”

“คุณพูดถูก ลึ้กๆ แล้วผมคงจะเป็นเกย์ที่ไม่กล้าเปิดตัว

“พอได้เจอคุณ ผมก็เป็นชายแท้ต่อไปไม่ได้อีก”

เขาไม่สนว่าจะถูกหัวเราะเยาะหรือไม่ และไม่สนใจว่าคนอื่นจะพูดอย่างไร เขาตรงเข้าประเด็นโดยไม่อ้อมค้อม “ผมโคตร...อยากจะบอกคุณตั้งแต่ในโลกฟองอากาศแล้วว่า ผมไม่อยากเป็นเพื่อนคุณ และยังไม่อยากเป็นแค่หัวหน้าที่िम ผมอยากดูแลคุณอย่างเปิดเผย ทำให้คุณไม่กล้าวิ่งวุ่นไม่กล้าแบกทุกอย่างไว้คนเดียวอีก ผมอยากอยู่ข้างๆคุณ อยากกอดคุณอยาก-”

ถ้อยคำที่เอาแต่ใจและเปิดเปลือยความในใจมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้คนที่ยืนดูเหตุการณ์อยู่ฟังแล้วอยากกรีดร้อง

เมื่อได้ฟังมาถึงตรงนี้ ใบหน้าของจิวี่สี่อก็แดงก่ำไปหมด

เพราะตระหนักได้ว่าคำพูดถัดไปไม่เหมาะสม ซึ่งจึงหลานจึงหยุดคำพูดไว้แค่นั้น สายตาที่ดูตันอยู่แต่เดิมทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น

เขาสารภาพอย่างจริงจัง “จิวี่สี่อ ผมชอบคุณ”

“อ้ากกกก...!”

“หัวหน้าโคตรเจ๋ง!!!”

“ว้ากกกก!!”

คนสองคนที่ยืนอยู่กลางวงของเพื่อนร่วมทีมดูเหมือนกำลังขอแต่งงานกันเลยจริงๆ

ฉากสารภาพรักอันสมบูรณ์แบบถูกก่อกวน แม้แต่ซังฉิงหลานเองยังแอบหน้าขึ้นสีจางๆ เขาตรึงสายตาไปยังท้ายหอยของจิวี่สี่ออย่างจดจ่อ

ยังไม่มีใครเปลี่ยนเสื้อผ้า ทุกคนยังอยู่ในชุดปฏิบัติการสีดำ นับประสาอะไรกับจิวี่สี่อที่เพิ่งกลับมาได้ไม่นาน ภายใต้อุปกรณ์ปฏิบัติการสีดำตันคอเรียวกเล็กและขาวกระจ่างของจิวี่สี่อกลายเป็นสีแดงก่ำซึ่งมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า เขาตัวแข็งทื่อ ลาดไหล่สั่นไหวเบาๆ การเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ ทั้งหมดนี้ล้วนอยู่ภายใต้การรับรู้ของซังฉิงหลาน

ความนิ่งเฉยและนิสัยที่ชอบเก็บอะไรไว้ในใจล้วนทำให้เขาไม่สามารถ

ตอบสนองอะไรได้ในทันที

ฮาซาลามู

ผมขอบคุณ

ซึ่งฉันหลานไม่รู้ว่าจะตกลงแล้วหรือคุณเข้าใจผิดไปหรือเปล่า แต่ตอนนี้เขาต้องการยืนยันเพียงเรื่องเดียว จึงเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ผมเบี่ยงเบนจนเบี่ยงเหมือนชดยาก็ยังขนาดนี้แล้ว สามารถเป็นแฟนของคุณได้หรือเปล่า”

“ตอบตกลงเลย ตอบตกลง!”

“เซี่ย เซี่ย เซี่ย รีบตอบรับเขาเร็ว!”

“ที่ปรึกษาจี้ รีบพูดเร็ว!!”

จิววีลือหมุนตัวกลับมา ขยับริมฝีปากเอ่ยตอบ “ผมจะลองคิดดู”

จิววีลือเป็นคนผูกใจเจ็บ อีกทั้งยังรักศักดิ์ศรี ซึ่งฉันหลานเองก็ไม่เคยคิดอยู่แล้วว่าอีกฝ่ายจะตอบตกลงในทันที

สถานการณ์เช่นนี้ไม่ได้อยู่นอกเหนือความคาดหมายของเขา แต่เขายังคงรุกรามต่อทันที “คิดนานแค่ไหน ผมต่อคิวอยู่นะ ก่อนหน้าผมยังมีอีกตั้งสาม คุณต้องให้โอกาสผมหน่อยสิ”

จิววีลือ “...”

“ที่ปรึกษาจี้ ไม่ต้องคิดแล้ว!!”

“เรื่อลุ่มในหนองทองจะไปไหน! เรามาตกลงเรื่องนี้กันวันนี้เลยเถอะ!”

“หัวหน้ายังชิงอยู่นะ!”

“ถ้ามีราศียินดีรับคืน! เขาบริสุทธิ์ผุดผ่องแน่นอน!”

ซึ่งฉันหลานส่งสายตาเย้นวาว

“ใส่หัวออกไปให้หมดเลย”

ทุกคนคล้ายเพิ่งตื่นจากฝัน อายุปูนี่แล้วแต่ยังไม่มีประสบการณ์ หัวหน้าไม่กลัวเสียหน้าหรือไง!!

พวกเขาเตรียมแผ่นออกไปจากห้องฝึกซ้อมด้วยความกลัวจนปัสสาวะแทบราด

โจวหมิงเซวียนใช้เท้าเตะกันของใครคนหนึ่งที่ยังมุงดูไม่เลิก “ไปได้แล้ว! เหลือที่ว่างให้พวกเขาบ้างนะ รู้จักไหม”

หลี่ฉุนบ่นอุบ “ใช้เรื่องใหม่ เหล่าโจว! เมื่อกี้คนที่ลั่นคือพี่ไม่ใช่หรือไง”

โจวหมิงเซวียนเสียวสันหลังวาบ เคঁนเสียงพูด “พูดจาไร้สาระให้มันน้อยๆหน่อย ไป ไป ไป!!”

จากนั้นคนในกลุ่มหนึ่งที่ยังสนุกไม่หน้าใจก็ผลัดกันไปดันกันมาจนแยกย้ายกันไป

ห้องฝึกซ้อมเสียงดังโหวกเหวกกลับมาเหลือเพียงคนสองคนอีกครั้ง

“ยังซิง?” จี้อวีลือเงยหน้ามองซ่งฉิงหลาน ดวงตาของเขาเหมือนมีลำธารใสสะอาดอยู่ข้างใน “เป็นผู้ชายที่ยังซิง แต่กล้าคิดจะมา 4P¹ กับคนอื่น หัวหน้าซ่งนี่ใจกว้างจริง ๆ”

ซ่งฉิงหลาน “...”

ความแค้นนี้ เกรงว่าจี้อวีลือคงจะจดลงในสมุดบัญชีแค้นของเจ้าตัวนานแล้ว ไม่งั้นทำไมถึงแก่งทำให้เขาเข้าใจผิดและมองดูเขาหน้าแตกไปเสียทุกครั้ง

แต่นี่ถือว่าเขาสมควรโดนแล้วสินะ! ใครใช้ให้เขามีอคติกับจี้อวีลือตั้งแต่แรกกันล่ะ

ซ่งฉิงหลานขยับเข้าใกล้หนึ่งก้าว “เพราะฉะนั้นคุณเลยจงใจปั่นหัวผม”

ทั้งที่ไม่ใช่ครั้งแรกที่อยู่ด้วยกันตามลำพัง แต่กลับทำให้รู้สึกถึงบรรยากาศอันคลุมเครือยิ่งกว่าครั้งไหน ๆ

ภายใต้สายตาร้อนแรง อุณหภูมิบนสองข้างแก้มของจี้อวีลือยังไม่ทันลดลงมาเป็นปกติ เขาเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “เออ...ผมจะตั้งใจเก็บไปคิดดู”

เมื่อได้ยินดังนั้น ซ่งฉิงหลานเพียงแต่เลิกคิ้วเล็กน้อย เผยท่าทางเจ้าเล่ห์พร้อมรุกรุกถามต่อ “ให้เวลาคิดหนึ่งวัน...พอไหม”

¹ 4P หรือ 4 People หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์พร้อมกันสี่คนโดยไม่จำกัดเพศ

เมื่อถูกมองด้วยท่าทางเช่นนั้น จี๋วี่สี่จำต้องเบนสายตาออกอย่าง
ไม่อาจเลี่ยง แพขนตาทอดเงาปกคลุม
หัวใจของเขาต้นกระหน้า “พอ”

